

VICTOR MIESEL

Victor Miesel nepostrádá šarm. Dřív ostře řezané rysy jeho tváře se s roky zjemnily, jeho husté vlasy, římský nos a snědá plet' mohou připomínat Kafku, zdatného Kafku, jemuž se podařilo překonat čtyřicítku. Jeho velké tělo je vytáhlé, stále štíhlé, ačkoli mu přirozená sedavost jeho zaměstnání několik kil přidala.

Victor totiž píše. Bohužel i přes kladné ohlasy dvou jeho románů, *Hory přijdou za námi* a *Nepovedené prohry*, přes literární cenu, velmi pařížskou, ale jednu z těch, jejichž název na červené pánsce zrovna neprítahuje zástupy, prodeje jeho knih nikdy nepřesáhly pár tisíc výtisků. Dokázal se však přesvědčit, že nic není méně tragické a že deziluze je opakem neúspěchu.

Ve třiačtyřiceti letech, z nichž patnáct strávil psaním, mu malý svět literatury připomíná burleskní vlak, kde se v první třídě, za tiché podpory neschopných průvodcích, halasně usadili podvodníci bez jízdenky, zatímco skromní géniové – ohrožený druh, k němuž se Miesel nepočítá – zůstali na nástupišti. Přesto však nezahořkl; nakonec se o to přestal starat, nevadí mu vysedávat na knižních veletrzích, aby tu podepsal čtyři výtisky za stejný počet hodin: když spolubratr v neúspěchu věnuje sousedovi od stolu trochu svého času, příjemně si pohovoří. Miesel

může působit nepřítomně a odměreně, ale navzdory všemu má pověst vtipálka. Jenže copak není každý vtipálek hodný toho jména vtipálkem „navzdory všemu“?

Miesel se živí překlady. Z angličtiny, ruštiny a polštiny, jazyka, kterým na něj v dětství mluvila babička. Překládal Vladimira Odojevského, Nikolaje Leskova, autory z předminulého století, které už skoro nikdo nečte. Občas se také přichomýtl k různým hovadinám, třeba když na žádost jednoho festivalu adaptoval *Čekání na Godota* do klingonštiny, jazyka krutých mimozemšťanů ze *Star Treku*. Aby udělal dobrý dojem na svého bankovního poradce, překládá Victor také zábavné anglosaské bestsellery, v jejichž světle se literatura jeví jako minoritní umění pro minoritní cílovou skupinu. Jeho profese mu otevřela dveře uznávaných, ne-li mocných nakladatelských domů, aniž však jejich práh překročily jeho vlastní rukopisy.

Miesel je maličko pověrčivý: kapsa jeho džínsů vždy obsahuje kostičku lega, tu nejběžnější, dvakrát čtyři tuplíky, jasně červenou. Pochází z opevnění hradu, který s otcem stavěli v jeho dětském pokojíčku. Na stavbě došlo k nehodě a maketa zůstala stát nedokončená vedle postele. Chlapec často tiše pozoroval cimbuří, padací most, figurky, donžon. Pokračovat ve stavbě sám, stejně jako ji rozmontovat, by znamenalo přijmout smrt. Jednoho dne odpojil ze zdi jednu cihlu, vsunul si ji do kapsy a hrad rozložil. To se stalo před čtyřiatřiceti lety. Dvakrát Victor cihlu ztratil a dvakrát si pořídil jinou, totožnou. Poprvé s bolestí v srdci, podruhé už bez pocitů. Když mu minulý rok zemřela matka, vložil cihličku do její rakve a okamžitě si pořídil novou. Ten malý červený

rovnoběžnostěn není jeho otec, jen vzpomínka na vzpomínu, korouhev synovství a věrnosti.

Miesel nemá děti. V citové oblasti létá od neúspěchu k neúspěchu se stále nenarušeným entuziasmem. Je příliš často odměřený, a tím i nepřesvědčivý, a ještě nepoznal ženu, s níž by prožil delší období života. Nebo si možná partnerky vybírá schválně tak, aby to nikdy nemohlo nastat.

Ne, to je lež: on *tu* ženu potkal před čtyřmi lety na překladatelských dnech v Arles: během besedy, kde vyšvětoval, „jak překládat humor u Gončarova“, seděla v první řadě. Pokoušel se dívat i jinam než na ni. Po setkání ho zdržel jeden nakladatel – co kdybyste pro nás přeložil ruskou feministku Ljubov Gurevičovou? Co říkáte? Skvělý nápad, ne? – a Victor se nemohl vytrudit. Ale o dvě hodiny později stála za ním ve frontě trpělivě směřující k dezertům a usmívala se. Pravda o lásce je taková, že srdce má okamžitě jasno a křičí. Samozřejmě nepůjdeme dotyčné ihned zničehonic vyznat lásku. Ne pochopila by to. A tak, abychom zamaskovali, že už nás má v hrsti, zahájíme konverzaci.

Když doputoval do závěrečné etapy čokoládových fondánů, Victor se otočil a oslovil ji. Koktavě se jí otázal, jak do angličtiny přeložit vanilkový *crème anglaise*, když *french cream* je *crème Chantilly*, tedy šlehačka. Ano, nic lepšího ho bohužel nenapadlo. Způsobně se zasmála a lehce zastřeným hlasem, který mu připadal pohádkový, odpověděla *Ascot cream* a vrátila se ke svému stolu za kamarádkami. Chvíli trvalo, než mu došlo, že Ascot je stejně jako Chantilly dostihové závodiště, ale v Anglii.

Vyměnili si pohledy, které si chtěl vykládat jako spiklenecké, a Victor se ostentativně vydal k baru v naději, že tam za ním přijde, ale byla zabraná do hovoru. Připadal si hloupě jako puberták a vrátil se do hotelu. Nenašel ji mezi fotografiemi vystupujících, ale nepochyboval, že ji potká znova, a celé dopoledne pod různými záminkami obcházel tvůrčí dílny. Marně. Nebyla ani na závěrečném večírku. Vypařila se. Během poslední snídaně v hotelu jí popsal příteli patřícímu k organizátorům, jenže „drobná“, „tmavovlasá“ a „fascinující“ nebyla zrovna nejpřesnější definice.

O dva roky později se Victor na arleské překladatelské dny vrátil, a má-li být upřímný, pak proto, aby ji potkal. Od té doby do svých překladů vkládá – závažné profesní selhání – krátké pasáže evokující ascotský hipodrom či šlehačku. Se záškodnictvím začal v překladu souboru článků Gurevičové – do úvodního textu „Почему нужно дать женщинам все права и свободу“, „Proč bychom měli ženám dát veškerá práva a svobody“, vložil větu: „Svoboda není žádná šlehačka na čokoládovém dortíku, je to právo.“ Bylo to diskrétní, ale kdo ví? Koneckonců, o Gončarova se celkem zajímala. Ale ne. Pokud knihu četla, přídavku si nevšimla, nakladatel také ne a ostatně vůbec žádný čtenář. Victor si nechal život proklouznout mezi prsty, a to je k uzoufání.

Začátkem roku mu francouzsko-americká organizace financovaná kulturním oddělením francouzské ambasády udělí cenu za překlad jednoho z oněch thrillerů, které ho živí. Na začátku března ji vyrazí převzít do Spojených států a letadlo se dostane do strašlivých turbulencí. Chvíle, kdy bouře zmítá letadlem, se zdají nekonečné.

Kapitán se je snaží uklidnit, ale nikdo v kabině nepochybuje – a Victor ještě méně než ostatní –, že ztroskotají na moři, roztráší se o vodní plochu. Několik minut vzdoruje, křečovitě se drží sedadla, napíná svaly, aby jím nesmýkl každý otres. Pohledem se vyhýbá okénku, za nímž je tma a krupobití. A v tu chvíli zahlédne o několik řad před sebou, poblíž blondáka v kapuci, kterého očividně neprobudí nic, onu ženu. Kdyby si jí všiml během nástupu, nespustil by ji z očí. Není jí sice úplně podobná, krutě mu však připomíná jeho zmizelou Arlesanku. Její křehkost, jemnost rysů, její plet, gracilní tělo jako by patřily mladičké dívce, ale drobné vrásky kolem očí napovídají, že jí bude kolem třiceti. Sklíčka kostěných brýlí jí na nose kreslí efemérní muší křidélka. Občas se usměje na svého souseda, o dost staršího muže, snad svého otce; záškuby letadla je zdánlivě baví, pokud je ovšem neuklidňuje předstírat nenucenost.

Jenže letadlo se propadne do další vzdušné díry a ve Victorovi se náhle něco zlomí, zavře oči a nechá sebou zmítat sem a tam, už se nesnaží tělo zadržet. Stal se jednou z těch laboratorních myší, které při vystavení silnému stresu přestanou bojovat a odevzdají se smrti.

Nakonec letadlo po nekonečné době bouři unikne. Ale Miesel je vysílený, uvízl ve strašlivém pocitu nesku-tečna. Lidé okolo ozívají, smějí se, pláčou, on to však všechno pozoruje zpoza kalného skla. Kapitán všem zakáže se až do přistání odpoutat, ale Miesel, kterého opustila veškerá energie, by se stejně nedokázal zvednout ze sedadla. Jen co se otevřou východy, cestující se k nim vrhnou, nemůžou se dočkat, až z letadla vystoupí, ale zatímco se letadlo vyprazdňuje, Miesel zůstává

sedět na svém místě u okna. Uvolí se zvednout, až když mu letuška poklepe na rameno. V tu chvíli pomyslí ještě intenzivněji na mladou ženu. Cítí, že jen ona by ho dokázala vytrhnout z oné hrozné propasti neexistence, hledá ji očima, ale žena není v dohledu a nenachází ji ani ve frontě před imigrační kontrolou.

Vedoucí knižního oddělení konzulátu ho přijde vyzvednout na letiště a dělá si o mlčenlivého a dezorientovaného překladatele starost.

„Určitě to zvládnete, pane Mieselete?“

„Ano. Nejspíš jsme málem umřeli. Ale jsem v pořádku.“

Mdlý tón muže z konzulátu znepokojí. Až do hotelu už spolu nevymění jediné slovo. Když se tam druhého dne v podvečer pro Miesela vrátí, pochopí, že překladatel za celý den nevyšel z pokoje, ani se nenajedl. Musí ho přimět, aby se osprchoval a oblékl. Recepce se koná v knihkupectví Albertine na Páté avenue, naproti Central Parku. V příhodné chvíli, po naléhavém posunku kulturního ataše, vytáhne Miesel z kapsy děkovnou řeč sepsanou ještě v Paříži a bezvýrazným hlasem prohlásí, že rolí překladatele je „osvobodit ryzí jazyk, uvězněný v díle, jeho transpozicí,“ ochable oddeklamuje neupřímné pochvaly na adresu autorky, vysoké, špatně nalíčené blondýny, která se usmívá po jeho boku, a pak náhle zmlkne. Než se stihnou rozhosit rozpaky, chopí se mikrofonu autorka, vřele mu poděkuje a oznámí, že její fantasy sága bude mít další dva díly. Pak přijde řada na přípitek; Miesel se tváří nepřítomně.

„Moh by se doprdele aspoň trochu snažit, vzhledem k tomu, kolik nás ty tanečky stojej,“ zabrblá kulturní rada. Chlapík z knižního oddělení Miesela nepřesvěd-

čivě obhajuje a druhého dne ráno nastoupí překladatel na zpáteční let.

Po návratu do Paříže začne psát, jako by mu někdo diktoval, a sama neovladatelná mechaničnost toho psaní ho vtáhne do propastné úzkosti. Kniha se bude jmenovat *Anomálie* a bude autorova sedmá.

„Za celý život jsem neudělal jediné gesto. Vím, že to gesta mě celou dobu utvářela, že se žádný pohyb neuskutečnil na základě mé vůle. Mému tělu stačilo pohybovat se mezi řádky, jež jsem nenačrtl. Jak domýšlivé je tvrdit, že se svobodně pohybujeme vesmírem, když přitom jen následujeme nejkratší možné spojnice. Limit limitů. Žádný rozlet nikdy naše nebe nerozvine.“

Za několik týdnů zaplní Victor Miesel s grafomanským elánem asi stovku stran textem podobného ražení, oscilujícím mezi lyrismem a metafyzikou. „Škeble, jež zakouší perlu, ví, že jediné vědomí je bolest, či dokonce slast z bolesti. [...] Chlad polštáře mi pokaždé připomene marnou horkost mé krve. Chvěju-li se chladem, pak proto, že kožešina mé osamělosti nedokáže zahřát svět.“

V posledních dnech přestane vycházet z domu. V závěrečném odstavci určeném nakladatelství píše o tom, jak moc tato zkušenost s derealizací hraničí s nesnesitelnem: „Nikdy jsem se nedozvěděl, v čem by svět byl jiný, kdybych nikdy neexistoval, ani k jakým břehům bych jej posunul, pokud bych existoval intenzivněji, a nevidím, v čem můj zánik pozmění jeho běh. Jsem zde, kráčím po cestě, jejíž chybějící kameny mě vedou do nicoty. Stávám se bodem, v němž se život a smrt setkávají tak blízce, až spolu splývají, kde se maska živého upokojuje na tváři zesnulého. Dnes ráno, za dobré viditelnosti, dohlédnu až k sobě a vidím, že

jsem stejný jako druzí. Neukončuji svůj život, dávám život nesmrtelnosti. A konečně píšu poslední marnou větu, která si neklade za cíl změnit okamžik.“

Poté, co dopíše tato slova a odešle soubor redaktorce, přeletez Victor Miesel pod náporem intenzivní úzkosti, kterou nedovede pojmenovat, zábradlí balkonu a spadne. Nebo se z něj vrhne. Nezanechá žádný dopis, ale celý jeho text směřuje k tomuto krajnímu gestu.

„Neukončuji svůj život, dávám život nesmrtelnosti.“

LUCIE

*Pondělí 28. června 2021,
Ménilmontant, Paříž*

V šeru nad ráнем otvírá muž s ostrými rysy potichu dveře ložnice, unavený pohled upře na stěží rozeznatelnou postel, kde spí žena. Záběr trvá tři vteřiny, ale Lucii Bogaertové se nelibí. Je moc světlý, rozptýlený, příliš statický. Kameraman asi pospával. Poznamená si, že si při barevných korekcích budou muset pohrát s gamou a kontrastem a rozostřit příliš výrazný obraz v zadním plánu. Maličko ořízne záběr kolem obličeje Victora Cassela, lehce na něj zazoomuje, zpomalí o několik okének, aby mu dodala trochu rytmu. Tak. O mnoho lepší. Právě díky tomuto citu pro detail, díky svému filmovému instinktu se stala oblíbenou stříhačkou tolika režiséřů.

Je brzy, pět hodin ráno, Louis spí. Za dvě hodiny ho probudí, *to wake, woke, woken*, nachystá snídani, *to eat, ate, eaten*, a ano, procvičí si s ním nepravidelná anglická slovesa, která teď v šesté třídě berou. Prozatím však Lucie spěšně přestříhává interiérovou scénu nového filmu od Maiwenn, před polednem se na ni mají společně podívat. Bolí jí za krkem a má suché oči. Vstane. Velké zrcadlo nad krbem odráží podobu drobné, štíhlé ženy

éterických, dívčích tvarů, s bledou pletí, jemnými rysy, tmavými, nakrátko ostříhanými vlasy. Na tenkém řec-kém nose má velké kostěné brýle, v nichž vypadá jako studentka. Dojde k oknu v obývacím pokoji. Když ji zaplaví pocit prázdniny, vždycky si jde opřít čelo o jeho chladné sklo. Ménilmontant spí, ale město ji vtáhne do sebe. Kdyby mohla, opustila by své tělo a rozpustila se ve vnějším světě.

Tlumené cinknutí ji upozorní na e-mail. Přeče si Andreho jméno a povzdychně si. Zlobí se, ani ne tak proto, že na ni naléhá, jako proto, že ví, že by naléhat neměl, ale nemůže si pomoci. Jak může být současně tak inteligentní a tak křehký? Jenže láska znamená neumět zabránit srdci, aby podupalo rozum.

S Andrém se seznámila před třemi lety na večírku u kamarádů filmařů. Přišla pozdě a jakýsi muž, který byl právě na odchodu, zůstal. Posmívali se mu: No jistě, když dorazí krásná Lucie, André už domů nespěchá... Takže to byl on, André Vannier ze studia Vannier & Edelman, ten architekt, o němž jí vyprávěli. Vysoký, štíhlý muž, který vypadal na padesát, ale dalo se vytušit, že je starší. Měl dlouhé ruce, oči, v nichž se zračil smutek i veselí a jež si dokázaly uchovat něco věčně mladého. Hned vycítila, že ho zajímá, a držet ho v zajetí se jí líbilo.

Znovu se setkali nedlouho poté. Nenápadně se jí dvořil a Lucie pochopila, že se bojí méně zesměšnění než toho, aby ji neobtěžoval. Nejdřív ho taktně odmítla. Přesto se vídali dál, pravidelně, pokaždé byl ohleduplný, vtipný, pozorný. Uhodla, že není hrdý na svůj život starého mládence, tématu se pokaždé vyhýbal a Lucie za tím tušila zástup milenek a pramálo kouzla.

Jednoho jarního večera ji pozve domů na večeři. Udívá ji eklektické složení jeho přátel: velmi konceptuální malířka, anglický chirurg zrovna projíždějící Paříží, novinářka z *Le Monde*, knihovník dost holdující alkoholu, a dokonce jistý Armand Mélois, nevšední a rafinovaný muž, který – jak se dozví během jídla – řídí francouzskou kontrarozvědku. Lucie se také seznamuje s rozlehlym haussmannovským bytem, zařízeným střízlivě s převahou dřeva a industriálního designu, přeplněným knihami, romány, vzdáleným chladnému, minimalistickému stylu, jaký bývá přisuzován architektům. Na jedné z polic trůní sádrová soška Mickey Mouse v zářivých barvách. Uchopí figurku mezi prsty a udiveně si ji prohlíží. André k ní přistoupí:

„Je ohavná, co?“

Lucie se usměje.

„Koupil jsem si ji, abych měl doma něco, co odolá návyku. Šerednosti přivyknout nejde. Patří k životu. Ošklivému životu, ale přece životu.“

Celý večer ohyzdný Mickey Mouse magneticky přitaahuje Luciin pohled. A najednou, aniž ví proč, na ni Disneyho myš promluví, říká jí, že s tímto mužem je možné dojít štěstí.

Představí mu Louise. André není vypočítavý: bystrý a vtipný chlapec na prahu puberty se mu ihned zalíbí a nesnaží se dělat si z něj spojence. Není ale ani naivní: v boji o Luciino srdce nestojí o nepřítele.

Jednoho dne se zrovna loučí po společném obědě, Lucie chce přejít ulici, vykročí a André ji za paži prudce strhne dozadu. Projede kamion a zatroubí na ni. Bolí ji rameno, ale opravdu mohla umřít. Z Andrého tváře

vyprchala všechna barva. Chvíli stojí vedle sebe, zvuky města působí přehnaně hlasitě. André zrychleně dýchá, Lucie také. Pak ji najednou přitiskne k sobě a vydechne:

„Ublížil jsem ti, promiň, měl jsem strach, už jsem si myslel, že... Tolik tě miluju.“ A ustoupí, polekaný větou, která mu vyklouzla. Vykoka ještě jednu omluvu a odejde. Lucie se dívá, jak se vzdaluje, a poprvé si všimne, jak rychle a vzpřímeně kráčí, jak je ještě pořád mladý. Událost ji rozruší natolik, že se mu ozve až za dva týdny, a když se znova setkají, André už se o tom nezmíní.

Ale řekl to. Miluju tě. Lucie té větě nedůvěruje. Ještě je brzy na to, zase ji slyšet. Milovala jiného muže, který to lživé sloveso používal přespráliš a špatně, ponižoval ji, týral, mizel, vracel se a zase mizel. Chtěla by Andrému říct, že je unavená všemi těmi muži, kteří po ní touží pro její hebkou plet', štíhlé nohy, bledé rty, to, čemu říkají kráska, ten příslib štěstí, a kteří v ní nevidí nic víc. Takovými, kteří k ní přistupují jako lovci, takovými, kteří si ji touží pověsit na zed' jako trofej. Zaslouží si víc než impulzivní žádostivost, už nechce, aby si s ní nikdo zahrával. Chtěla by mu říct, že to je ten důvod, proč jí to k němu postupně přitáhlo, důvod, proč je tady. Ten čas, který jí dopřál, něha, kterou z něj cítí, jeho respekt. Mrzí ji, že ho drží v roli starého, mlčenlivého milovníka, ráda by to dokázala utnout, anebo se přestat držet zpátky a docela mu podlehнуть. Zatím se jen stydí, že je k němu tvrdá a občas i krutá, když odolává vzrůstající přitažlivosti, kterou k němu cítí.

Uplyne ještě jedna zima a pak jednou, teď to budou čtyři měsíce, po večeři u Kima, v té malé korejské restauraci v Marais, kam si zvykli chodit, jí znova řekne: „Víš, Lucie, záleží mi na tobě a vím, co všechno stojí mezi námi,

proti nám. Ale jestli mě někdy budeš chtít za partnera, na libovolně dlouhou dobu, bude na tobě, abys udělala první krok...“ Pohled, který na ni v tu chvíli upírá, je bezvěký, Lucie se zmateně usměje, a i když dobré ví, že by si měla ještě doprát čas, dostane strach, že ho to marné čekání omrzí. Rozhodne se chytit Kaira, hravého řeckého bůžka vhodné příležitosti, za jeho zrzavé pačesy. Celou svou bytostí cítí, že se teď musí posadit vedle něj, a něžně ho políbí. Na krásnější úvodní scénu by si netroufla ani anglická romantická komedie. Ničeho nelituje.

Od tohoto lehce zázračného okamžiku už se André a Lucie nerozdělí.

André měl o čtrnáct dní později, na začátku března, odjet do New Yorku kvůli stavbě Silver Ringu; ona v té době dokončovala posledního von Trottu a až do další Maïwenn za více než měsíc nic neměla. Navrhl jí, aby jeli spolu: budou mít čas, půjdou vzdát hold kachnám v Central Parku, navštívit Kleea v Guggenheimu a třeba zajdou i na muzikál na Broadwayi. Souhlasila bez váhání, za podmínky, že jí ukáže i svou stavbu. Šlo o její způsob, jak mu dát najevo, že tam chce patřit. Když se vrátila domů, s radostí a předstihem se pustila do balení, Co si vezmu za knížky, třeba toho Coetzeeho, šup tam s ním, a taky tohohle Romaina Garyho v edici Pléiade, ten není moc těžký, a tyhle černé šaty, ano, ty mi přece sluší, tahle sukňě je moc krátká, ale vezmu si punčocháče, v březnu ještě bývá taková zima, a užívala si tu ohromnou, znovunalezenou lehkomyslnost. Louis souhlasil, že půjde na nějakou dobu k babičce.

Let byl turbulentní, skoro děsivý. Ve chvílích, kdy to vypadalo, že se letadlo zlomí vejpůl, a kdy už ji strach málem připravil o veškerou sebekontrolu, na ni André

neustále s úsměvem mluvil. New York, který znala o dost méně než on, se jí líbil. Měli zůstat týden, nakonec to byly dva. V jednom předraženém kadeřnictví v East Village si nechala ostříhat své dlouhé tmavé vlasy úplně nakrátko. „Víš, dřív bych si na to netroufla. Zahajuju nový život.“ Bylo to samozřejmě hrozné klišé a Lucie byla Andrému vděčná, že to nekomentoval. Cítila, jak moc ji upokojuje, jak moc se mohou, ano, milovat.

A pak se vrátí do Paříže a všechno se pomalu pokaží. Postupně couvá před Andrého přehnaným nadšením, před těmi pažemi, které ji chtějí svírat, polibky, které jí neustále vnucuje, přáteli, jimž ji „rozhodně musí představit“ jako kořist z vítězné bitvy. Proč kočky odmítají nechat chycené myši naživu? Nebyla připravená na takový nápor, dala by přednost menším nárokům, delšímu a vyrovnanějšímu vztahu. Lačnost jeho mužských rukou ji děsí, jejich obtěžující žádostivost plaší její vlastní touhu. André to nechce pochopit a ta zranitelnost, kterou tak dobře maskoval, vystoupí na povrch a ne, ona nechce být nucena ho uklidňovat, ne, nemusí se podrobovat jeho tyranskému apetitu, nemusí léčit jeho zraněný narcissmus, ani pokud je to věkem, ani nemusí snášet ten pohled štěňátku z útulku, kňourajícího Chcete mě, chcete mě? Proč odmítá vidět, že ji ve své náruči, ve své posteli vězní? Proč se má Lucie cítit provinile, že se mu nechce odevzdat, když to poslední, co si přeje, je mít sebemenší závazek?

A pak, začátkem června, přijde ta poslední večeře, ta večeře, kdy ji André chce znova získat, i když už je všechno v tahu, a trvá na tom, aby to bylo zase u Kima, jako by nad ní ten zastaralý interiér, napůl zenový, napůl

gangnam style, mohl mít čarownou moc, a mluví, mluví nad svým vychládajícím *beosut cream pasta* a poslouchá jen sebe, nechává se unést svou nezřízenou zálibou v řečnění a každá vybroušená věta jí loučení ještě zošklivuje. Dívá se na něj, vezme ji za ruku a ona mu ji nechá a touží už jen být někde jinde, v srdci se jí rozhostí chlad, bez hněvu se usměje na toho šarmantního pána, toho mladistvého důchodce – jak to, že si nevšiml, že už je Lucie dávno pryč? Možná neměla dost energie, nebo zkrátka lásky – bože, jak to slovo nesnáší! André nicméně sehrál svou roli masti na jizvy, jakéhosi přípravku, zapáchajícího nakonec dost nepříjemně a žlukle, teď, když se rána zacelila... Ale ne, to se mýlí, nač nazírat jejich hezké začátky optikou hořkého konce? Ona si s ním nezahrávala, to jen on, on sám nedokázal dostát jejich nadějím.

Trvá na tom, že si účet rozdělí, aby mu dala všemi možnými prostředky najevo, že tu napříště bude on a ona, už žádné my. Vtom jí podá útlou knížku: *Anomália* od Victøra Miesela. Jméno jí něco říká.

„Na, bude se ti to líbit...“

Namátkou ji otevře a narazí na větu: „Naděje nás nutí čekat na prahu štěstí. Dostaňme, v co jsme doufali, a vejdeme do předsíně neštěstí.“ Proboha, metafore, to to začíná. O něco dál: „Svádění byla odjakživa běžná dovednost, zato rozchod velké umění.“ Takže je umělkyně. Velké umění, no dobrá.

Přijme dárek a jde.

To se odehrálo před třemi týdny, dlouho předtím, než André odjel do Bombaje kvůli tomu pitomému mrakodrapu Soyara nebo Suyara Tower, jehož elegancí se před ní chlubil, přestože Lucie už se nezajímá o nic z toho, co staví.

Na obrazovce se e-mail, který jí včera poslal, stále zobrazuje modře a tučně.

Nakonec ho otevře. Věty jí do jedné připadají užvaněně, prázdné, směšné. Nic ji nedojímá, ale nepochybně už ji nic zasáhnout ani nemůže. „Rád bych s tebou ušel co nejdelší cestu, a dokonce se vydal tou nejdelší z možných cest.“ Banality. „Nevím, jestli by sis nakonec zamílovala můj láskyplný a toužebný pohled, upřený na tebe.“ Zvedne oči v sloup. A nakonec to patetické popření: „Odpověď nečekám.“

Že by mu odpověděla, to Lucii stejně ani nenapadne.

Najednou zavrní telefon, skryté číslo. Co si to dovoluje, v pondělí nad ránem, ještě v noci, když Louis spí vedle v pokojíčku? Lucie hovor rozhořčeně přijme, aby telefon přestal zvonit. Je to ale ženský hlas:

„Lucie Bogaertová?“

„Ano,“ odpoví Lucie tlumeně.

„Komisařka Maupasová. Státní policie.“

„Ale... To jste se asi spletli.“

„Narodila jste se 22. ledna 1989 v Montreuil?“

„Ano.“

„Dobře. Za chvíli budeme před vaším bytem. Pust'te nás, prosím, dovnitř.“

„Ale proč? Probudíte syna.“

„Vysvětlíme vám to. Máme příkaz k předvedení, právě vám ho podsouvám pode dveřmi. Otevřete, prosím.“